

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Pomáháme a chráníme, s.r.o.**, IČ 241317594 se sídlem Praha 1, Smetanovo nábřeží 327/14, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4 proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**, se sídlem Praha 1, nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2016, č. j. 75/2016-160-SPR/3,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR ze dne 5. 2. 2016, č. j. 75/2016-160-SPR/3 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy ČR, odbor agend řídičů ze dne 5. 2. 2016, č. j. 75/2016-160-SPR/3, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 2. 4. 2014, č. j. MHMP 460728/2014/Hoc, spis. zn. S-MHMP 1018342/2013/Hoc, jímž byl žalobce uznán vinným

z porušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve znění pozdějších předpisů. Za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 3 v souvislosti s ustanovením § 125c odst. 4 téhož zákona uložena pokuta ve výši 6 000,- Kč.

Žalobce nejprve namítal, že správní orgán zahájil správní řízení, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Uvedl, že správní orgán nejprve doručil oznámenému řidiči výzvu k podání vysvětlení a poté, co se řidič k podání vysvětlení nedostavil, zahájil správní orgán řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobce se však domnívá, že správní orgán měl řidiče předvolat opětovně či přistoupit k dalším pořádkovým opatřením. Též uvedl, že správní orgán mohl vyzvat k podání vysvětlení samotného žalobce jako provozovatele vozidla a vyzvat ho k předložení dalších důkazů na podporu jeho tvrzení. Nesouhlasil s tím, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla zcela automaticky bez ohledu na to, zda mohl podniknout další kroky ke zjištění totožnosti skutečného pachatele. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu poukázal na to, že správní delikt provozovatele vozidla je deliktem subsidiárním pro případ, že není zjištěna totožnost pachatele přestupku.

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouze proto, že nebylo nařízeno ústní jednání, kterého by se žalobce osobně účastnil. Vzhledem k právu žalobce na projednání věci v jeho přítomnosti a právu vyjádřit se ke všem prováděným důkazům došlo dle názoru žalobce k porušení čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce dále uvedl, že ve správním spisu absentuje jakýkoliv protokol o provedeném dokazování a tudíž se domnívá, že správní orgán v rozporu s ustanovením § 51 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) dokazování neprováděl. Na povinnost správního orgánu provést dokazování nemá dle názoru žalobce vliv ani skutečnost, že v případě předmětného správního deliktu je uplatňována objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.

Žalobce se dále domnívá, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Poukazuje na skutečnost, že správní řád ani zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu a tudíž lhůta k jeho projednání uplyne po jednom roce od jeho spáchání analogicky k přestupkům. Na podporu svého tvrzení žalobce cituje Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb., zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou žalovaným pod č. j. 8/2013-160/OST/5.

Další námitka žalobce směřuje proti absenci ověřovacího listu od rychloměru CAM 6001463, kterým mělo být zjištěno protiprávní jednání řidiče, ve správním spisu i přes to, že musí být jeho nedílnou součástí. Proto není řádně prokázáno, že byl rychloměr skutečně ověřen a řádně kalibrován, čímž byl řidič vozidla, resp. žalobce jako provozovatel vozidla, poškozen.

Žalobce dále namítá, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje nedostatečné označení místa spáchání přestupku. Správní orgán se omezil pouze na uvedení názvu ulice 5. května, přičemž tato ulice je dlouhá několik kilometrů a nejvyšší povolená rychlost je v různých úsecích odlišná. Námitku žalobce rovněž podpořil četnou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Na závěr žalobce vyjádřil nesouhlas s úvahami správního orgánu týkajícími se stanovení výše sankce. Odůvodnění udělené sankce považuje za zcela nedostatečné, neboť neuvádí žádnou přitěžující okolnost, na jejímž základě rozhodl o vyšší než nejnižší možné výši pokuty. Správní orgán rovněž nevzal v potaz žádné polehčující okolnosti.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě nesouhlasí s žalobcovým tvrzením. Uvádí, že snímky byly pořízeny prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, které podléhají pravidelným kontrolám a ověřováním Českého metrologického institutu. Žalovaný uvedl, že žalobce nikterak nereagoval na písemnosti správního orgánu, ani neuvedl žádné skutečnosti na svoji obranu, kterými by se své odpovědnosti zprostil. Dále konstatoval, že žalobce nesdělil správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla, který porušil nejvyšší povolenou rychlost, proto byla věc přestupku odložena a bylo zahájeno řízení o správním deliktu žalobce. K námitce týkající se zániku odpovědnosti za správní delikt žalovaný uvádí, že nelze postupovat analogicky s ustanovením § 20 přestupkového zákona, nýbrž analogicky dle ustanovení § 125e zákona o silničním provozu. Na závěr žalovaný vyjádřil přesvědčení o tom, že postup obou správních orgánů v předmětném řízení nebyl stížen vadou, která by měla vliv na vydání rozhodnutí o správním deliktu.

U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích. Zástupce žalobce navíc navrhl provedení důkazu ověřovacího listu měřicího zařízení CAM 6001463, kterým mělo být zjištěno protiprávní jednání řidiče. Ten zástupce žalovaného předložil při jednání. Z předmětné listiny vyplývá, že silniční rychloměr byl ověřen dne 15. 4. 2013. Po seznámení se s touto listinou navrhl zástupce žalobce doplnění dokazování, neboť z předloženého ověřovacího listu vyplývá, že předmětný rychloměr byl ve vlastnictví soukromé společnosti a nejsou patrné vztahy mezi ní a hl. m. Prahou.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil následující podstatné skutečnosti.

Dne 21. 11. 2013 správní orgán vyzval žalobce jako provozovatele vozidla tov. zn. BMW, registrační značky ..., aby podal ve lhůtě 5 dnů nezbytné vysvětlení k prověření došlého oznámení od orgánu Městské policie hl. m. Prahy. Z oznámení bylo správním orgánem učiněno skutkové zjištění, a to že dne 15. 8. 2013 kolem 1:43 hodin v ulici 5. května, Praha 4, při užití výše specifikovaného motorového vozidla na pozemní komunikaci nebyly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když dosud nezjištěný řidič v rozporu s ustanovením § 4 písm. c) téhož zákona řídil uvedené vozidlo rychlostí jízdy 118 km/h v místě, kde je dopravní značkou „B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ dovolena nejvyšší rychlost 50 km/h.

Na to reagoval žalobce dne 10. 12. 2013 sdělením, v němž uvedl jako řidiče vozidla v době spáchání přestupku pana P. K. Dále uvedl, že v případě potřeby bude správnímu orgánu nadále k dispozici.

Dne 18. 12. 2013 vyzval správní orgán pana K., aby podal ve lhůtě 5 dnů nezbytné vysvětlení týkající se výše popsaného skutkového zjištění.

Dne 25. 2. 2014 vydal správní orgán záznam o odložení věci, neboť nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Dne 25. 2. 2014 vydal správní orgán příkaz, jímž uložil žalobci pokutu ve výši 6 000,- Kč za správní delikt, jehož se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn. BMW, registrační značky ... v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne 15. 8. 2013 kolem 1:43 hodin v ulici 5. května, Praha 4 při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť byla v daném místě překročena nejvyšší dovolená rychlost o 68 km/h, když řidič v úseku označeném svislou dopravní značkou „B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“, s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h, jel rychlostí 118 km/h. Výše specifikované porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 28. 2. 2014 odpor.

Následně dne 10. 3. 2014 správní orgán vyrozuměl žalobce o možnosti vyjádřit se ke všem podkladům k vydání rozhodnutí ve věci správního deliktu podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, a to dne 31. 3. 2014. Tohoto práva žalobce nevyužil.

Dne 2. 4. 2014 správní orgán vydal rozhodnutí sp. zn. S-MHMP 1018342/2013/Hoc, č. j. MHMP 460728/2014/Hoc, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona, za což mu podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona, za použití ustanovení § 125c odst. 4 téhož zákona byla uložena pokuta ve výši 6 000,- Kč. Své rozhodnutí odůvodnil tak, že nejprve vyzval žalobce jako provozovatele vozidla, aby podal nezbytné vysvětlení k prověření došlého oznámení, což žalobce učinil, když uvedl jako řidiče vozidla v době spáchání přestupku pana K. Ten však na výzvu ve stanovené lhůtě nikterak nereagoval a správní orgán proto nemohl zahájit řízení o přestupku a věc odložil.

Dne 20. 4. 2014 žalobce proti rozhodnutí správního orgánu podal blanketní odvolání, které však ani na výzvu ze dne 24. 4. 2014 nedoplnil. Dne 5. 2. 2016 správní orgán vydal napadené rozhodnutí, kterým odvolání jako nedůvodné zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná.

Žalobce nejprve vytkl správnímu orgánu, že zahájil správní řízení, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán tak dle názoru žalobce postupoval v rozporu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť správní delikt provozovatele vozidla je deliktem subsidiárním pro případ, že není zjištěna totožnost pachatel přestupku.

Podle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu ve znění účinném v době spáchání protiprávního jednání „*obecní úřad s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*“ Z citovaného ustanovení vyplývá povinnost správního orgánu projednat předmětný správní delikt provozovatele vozidla až v okamžiku, kdy přes veškeré úsilí, které od něj lze důvodně očekávat v souladu s principy dobré správy, nezjistil pachatele přestupku. Nutno podotknout, že zákon již nespecifikuje, co se míní nezbytnými kroky ke zjištění pachatele přestupku.

Žalobce v podané žalobě namítal, že správní orgán v daném případě veškeré potřebné úsilí nevynaložil. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán nejprve učinil lustraci v Centrálním registru vozidel a následně vyzval žalobce jako provozovatele vozidla, aby uvedl údaje potřebné ke zjištění totožnosti řidiče. Této výzvě žalobce vyhověl a jako řidiče označil pana K. Správní orgán vyzval pana K. k podání nezbytného vysvětlení. Ten však na výzvu, doručenou provozovatelem poštovních služeb na základě fikce, nikterak nereagoval. K otázce učinění nezbytných kroků správním orgánem ke zjištění totožnosti pachatele přestupku se vyjádřil Nejvyšší správní soud například v rozhodnutí č. j. 6 As 128/2015-32, ve kterém uvedl, že pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, které se nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení věci projedná příslušný správní delikt. Dále uvedl, že pokud samotné označení řidiče provozovatelem vozidla zjevně nemohlo vést ke zjištění pachatele přestupku a navíc o pachateli neexistovaly žádné další indicie, požadovat po správním orgánu, aby činil další rozsáhlé kroky, by bylo proti smyslu právní úpravy.

Soud považuje za nutné zdůraznit, že žalobce v průběhu správního řízení nevyvíjel téměř žádnou aktivitu. Je sice pravdou, že na výzvu správního orgánu uvedl údaje potřebné ke zjištění totožnosti řidiče, ale tím jeho aktivita skončila. Po té, co mu správní orgán zaslal vyrozumění o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům, této možnosti již nevyužil, i přes to, že z vyrozumění bylo evidentní, že správní orgán již vede řízení se žalobcem ve věci správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Stejným způsobem žalobce postupoval i při podání odvolání, když podal pouze blanketní odvolání, tedy bez uvedení důvodů. Ty nedoplnil ani na výzvu správního orgánu k doplnění odvolání. Z toho je patrné, že žalobce v průběhu správního řízení svůj nesouhlas s postupem správního orgánu při zjišťování pachatele přestupku, nijak nevyjádřil. Soud považuje za nutné zdůraznit, že správní soudnictví slouží jako subsidiární prostředek ochrany veřejných subjektivních práv, o nichž bylo rozhodováno ve správním řízení. Pokud žalobce nesouhlasil s postupem správního orgánu při zjišťování pachatele správního deliktu, mohl tyto námitky uplatnit již v průběhu správního řízení. Námitka žalobce byla tudíž shledána nedůvodnou.

V další námitce žalobce poukázal na své právo na projednání věci v jeho přítomnosti a k právu se vyjádřit ke všem prováděným důkazům.

Podle ustanovení § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) „*ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.*“

Žalobce v podané žalobě namítal, že je povinností správního orgánu nařídít ústní jednání i v případě správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f. K tomu

soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozhodnutí č. j. 2 As 85/2016-42 uvádí, že ústní jednání v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jakož i o tzv. jiných správních deliktech obecně, není nutno nařizovat vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. V tomto případě neměl správní orgán žádnou pochybnost o spáchaném správním deliktu. Z důkazního materiálu, který je součástí správního spisu, konkrétně z fotodokumentace provedené orgánem Městské policie hl. m. Prahy, resp. snímku č. 684490 při překročení nejvyšší dovolené rychlosti za pomoci silničního rychloměru č. CAM60001463, je patrné, že vozidlo tov. Zn. BMW, registrační značky ..., jehož je žalobce provozovatelem, dne 15. 8. 2013 kolem 1:43 hodin v ulici 5. května, Praha 4 jelo rychlostí 118 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost na úseku označeném svislou dopravní značkou B 20a 50 km/h.

Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je patrné, že posuzoval splnění podmínek uvedených v ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož *„právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*

- a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
- b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
- c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.“*

Správní orgán přitom vycházel z podkladů založených ve spise, které nebyly žalobcem v průběhu správního řízení nijak zpochybněny. Pokud žalobce namítá, že v důsledku nenařízení ústního jednání, neměl možnost se vyjádřit ke všem prováděným důkazům, je tato námitka nedůvodná. Správní orgán tuto možnost žalobci poskytl, když ho dne 10. 3. 2014 vyrozuměl o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ke všem podkladům pro rozhodnutí. Žalobce však této možnosti nevyužil, když na vyrozumění nijak nereagoval a ve stanovený den se ke správnímu orgánu nedostavil. Pokud žalobce uvádí, že by se k ústnímu jednání zcela jistě dostavil, kdyby bylo v řízení o odvolání nařízeno, považuje soud toto tvrzení za účelové, neboť nekoresponduje s jeho jednáním v průběhu celého správního řízení. Ze správního spisu soud zjistil, že se žalobce nedostavil ke správnímu orgánu ani za účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí orgánu I. stupně, posléze podal pouze blanketní odvolání, které ani na výzvu správního orgánu nedoplnil a odvolací správní orgán neměl v důsledku toho žádný důvod věc projednávat za přítomnosti žalobce. Správní spis nebyl v rámci odvolacího řízení doplněn o žádné nové skutečnosti, které by mohly mít vliv na rozhodnutí žalovaného.

K žalobcově námitce týkající se porušení čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, že právě institut vyjádření se k podkladům rozhodnutí ve věci promítá do správního řádu procesní právo zakotvené v Listině základních práv a svobod v čl. 38 odst. 2, tedy, že každý má právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům soud uvádí, že porušení těchto ustanovení neshledal, neboť jak již výše uvedl, žalobce měl v průběhu správního řízení několikrát možnost vyjádřit se k projednávané věci, ať už prostřednictvím institutu vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí, nebo prostřednictvím odvolání. Ani v jednom případě tak neučinil. Proto i tuto námitku žalobce soud shledal nedůvodnou.

V další námitce žalobce poukázal na to, že ve správním spisu absentuje protokol o provedeném dokazování, z čehož podle něj vyplývá, že správní orgán v rozporu s ustanovením § 51 správního řádu dokazování neprováděl.

Podle ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu „*o provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.*“

V návaznosti na to pak ustanovení §18 odst. 1 správního řádu stanoví, že „*o ústním jednání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořídit obrazový či zvukový záznam.*“

Se žalobcem lze souhlasit v tom, že z výše citovaných ustanovení vyplývá povinnost správního orgánu v případě provedení důkazu listinou mimo ústní jednání sepsat protokol, avšak jeho absence nemusí vždy způsobovat nezákonnost daného řízení. V tomto případě soud odkazuje na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, například rozhodnutí ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, kdy správní orgán prováděl dokazování v oblasti přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích tak, že výpis z evidenční karty řidiče pouze vložil do spisu. Nejvyšší správní soud zde sice připustil, že v případě chybějícího protokolu o provedeném dokazování listinou se nejedná o formálně správný procesní postup, nicméně obviněný z přestupku měl možnost se s důkazem seznámit podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a dopad do jeho procesních práv byl minimální. Podobně judikoval i ve svém rozhodnutí ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014-25 za situace, kdy správní orgán dožádal vyjádření ke sporné otázce a toto vyjádření rovněž pouze založil do spisu, v němž pak bylo po celou dobu přestupkového řízení, aniž by byl pořízen protokol či záznam o provedeném dokazování. I v tomto případě shledal Nejvyšší správní soud tento postup správný s tím, že pokud listina zůstává po celou dobu správního řízení součástí spisu, není zapotřebí o provádění tohoto důkazu sepisovat protokol nebo záznam.

Z výše uvedeného vyplývá, že v případě, kdy byla listina po celou dobu správního řízení součástí správního spisu a účastník měl možnost se s ní kdykoliv seznámit a vyjádřit se k ní, lze provádět dokazování i pouhým vložením listiny do spisu. Ze správního spisu předloženého správním orgánem soud zjistil, že předmětná listina, na jejímž základě správní orgán rozhodl o spáchání předmětného správního deliktu, byla součástí správního spisu po celou dobu správního řízení. Absence protokolu o provedeném dokazování v tomto případě nelze považovat za vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Ani tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.

V dalším žalobním bodu žalobce namítl, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Uvedl, že zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu a proto lhůta k jeho projednání uplyne po jednom roce od jeho spáchání analogicky k přestupkům. Toto tvrzení žalobce nemá oporu v zákoně.

Z ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném v době spáchání správního deliktu vyplývá, že „*odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezhájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.*“

Z ustanovení § 125e odst. 5 pak plyne, že „na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d.“

V tomto případě soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č.j. 10 As 308/2016-20, v němž byla rovněž řešena otázka použití analogie při vyplňování mezery v právní úpravě lhůty k zániku odpovědnosti za správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud zde nejprve rozebíral otázku chybné úpravy ustanovení § 125e odst. 5, kdy je v důsledku chyby v psaní odkazováno na správní delikt podle ustanovení § 125d, když je zcela zřejmé, že tento odkaz má ve skutečnosti mířit právě na správní delikt provozovatele vozidla upravený v ustanovení § 125f. Tato chyba byla následně upravena novelou účinnou dne 7. 11. 2014, kdy zákonodárce změnil v poslední větě § 125e odst. 5 za středníkem původní zmínku o ustanovení § 125d na § 125f. K tomu dále Nejvyšší správní soud uvedl, že „(...)není ani z věcných důvodů namístě, aby pachateli tohoto speciálního přestupku (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti (odpovídající lhůtě podle zákona o přestupcích): popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu. Proto se v této věci neměla užít analogie ke lhůtě podle přestupkového zákona, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu. NSS se ztotožňuje s názorem stěžovatele, že použití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je s ohledem na základní ústavní požadavky nepřijatelné. S ohledem na výše uvedený proces, při němž je třeba nejprve zjišťovat pachatele přestupku, je tato lhůta i přiměřená.“ S ohledem na citované rozhodnutí shledal soud i tuto námitku nedůvodnou.

Další námitka žalobce směřuje proti absenci ověřovacího listu od rychloměru CAM 6001463, kterým mělo být zjištěno protiprávní jednání řidiče, ve správním spisu, a to i přesto, že musí být jeho nedílnou součástí. Dle žalobce není řádně prokázáno, že byl rychloměr skutečně ověřen a řádně kalibrován a tak byl řidič vozidla, respektive žalobce jako provozovatel vozidla, poškozen.

Při posouzení této námitky soud vycházel zejména z ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii (dále jen „zákon o metrologii“), které stanoví, že „u měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku.“

Městský soud ze správního spisu ověřil, že měření rychlosti vozidla žalobce v ulici 5. května, Praha 4 bylo provedeno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy Unicam VELOCITY, v.č. CAM60001463, přičemž fotodokumentace pořízená tímto zařízením je součástí správního spisu. Žalobce v podané žalobě namítal, že nedílnou součástí správního spisu musí být ověřovací list výše uvedeného rychloměru. K tomu soud uvádí, že toto tvrzení žalobce nemá oporu v zákoně. Pokud měl žalobce jakékoliv pochybnosti o správnosti provedeného měření, měl v souladu s ustanovením § 11 odst. 4 zákona o metrologii využít svého oprávnění a vyžádat ověření nebo kalibraci předmětného zařízení a vydání osvědčení o výsledku. Žalobce však v průběhu

správního řízení pochybnost o správnosti provedeného měření nevznese, a proto správní orgán, který sám neměl žádné pochybnosti o správnosti naměřených údajů, nebyl povinen ověření či kalibraci zařízení a vydání osvědčení o výsledku od příslušného subjektu vyžadovat. Tato námitka byla shledána nedůvodnou.

Pro úplnost soud uvádí, že zástupce žalovaného předložil ověřovací list vydaný Českým metrologickým institutem dne 15.4.2013 v průběhu jednání před soudem. Žalovaný po seznámení se s ním navrhl, aby soud doplnil dokazování, aby bylo na jisto postaveno, zda bylo zařízení ve vlastnictví magistrátu nebo soukromé osoby. Soud návrh na doplnění dokazování zamítl, přičemž zdůraznil, že žalobce se mohl domáhat předložení této listiny již ve správním řízení, neboť otázka existence ověřovacího listu mu byla v té době již známa. Pokud tak neučinil, nemůže svou dosavadní pasivitu dohánět až v průběhu řízení před soudem. Městský soud přitom poukázal na specifikum soudního řízení správního, ve kterém soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí maximálně opakuje důkazy provedené správním orgánem, případně již provedené dokazování doplní, pokud jsou k tomu dány relevantní důvody, avšak nemůže nahrazovat činnost správního orgánu.

Žalobce dále namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje nedostatečné označení místa spáchání přestupku. Správní orgán se omezil pouze na uvedení názvu ulice 5. května, přičemž tato ulice je dlouhá několik kilometrů a nejvyšší dovolená rychlost je v různých úsecích odlišná.

Se žalobcem lze souhlasit v tom, že správní orgán I. stupně skutečně nespecifikoval zcela přesně místo, v němž byla rychlost jízdy naměřena, když ve výroku rozhodnutí uvedl, že správní delikt byl spáchán v ulici 5. května, v úseku označeném svislou dopravní značkou „B 20a nejvyšší dovolená rychlost“ s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h. Je tedy pravdou, že není zcela patrné, ve kterém konkrétním místě ke spáchání správního deliktu došlo. Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o ulici dlouhou více než 5 km, přičemž v různých úsecích se liší nejvyšší dovolená rychlost, je nezbytné, aby bylo ze strany správního orgánu místo spáchání správního deliktu blíže specifikováno.

Městský soud v Praze při úvaze o náležitostech popisu skutku ve výroku rozhodnutí o uložení sankce vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 15.1.2008, č.j.: 2 As 34/2006 – 73, dostupného na www.nssoud.cz, podle kterého musí vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným, neboť věci, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.

Městský soud v Praze v daném případě dospěl k závěru, že výrok žalobou napadeného rozhodnutí výše uvedeným a Nejvyšším správním soudem formulovaným požadavkům nevyhovuje do té míry, že jej lze z důvodu nedostatečně specifikovaného skutkového děje – nedostatečné identifikace místa protiprávního jednání žalobce - považovat za rozhodnutí

nepřezkoumatelné. Proto soud napadené rozhodnutí zrušil a bude nyní na žalovaném, aby výrok rozhodnutí doplnil o přesnou specifikaci místa, ve kterém ke spáchání správního deliktu došlo.

Soud považuje za nutné poukázat na to, že řidič vozidla povolenou rychlost překročil velmi výrazně, když sám žalobce argumentuje tím, že v ulici 5. května je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h nebo 80 km/h. Pokud tedy vozidlo jelo v daném úseku rychlostí 122 km/h, respektive 118 km/h (po odečtení přípustné odchylky), došlo ke značnému překročení nejvyšší dovolené rychlosti bez ohledu na to, ve kterém úseku ulice 5. května ke spáchání správního deliktu došlo.

Důvodnou soud shledal i námitku žalobce ohledně nedostatečného odůvodnění uložené pokuty. K ukládání sankcí za správní delikty a rozhodování o jejich výši dochází na základě správního uvážení správního orgánu. Zákon č. 361/2000 Sb. v ustanovení § 125e odst. 2 výslovně uvádí, že při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne správní orgán k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Řádné odůvodnění ukládané sankce je základním předpokladem přezkoumatelnosti úvahy, která správní orgán k jejímu stanovení vedla. Z toho vyplývá, že správní orgán je povinen při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce odůvodnit, jaké skutečnosti ho ke stanovení konkrétní výše sankce vedly tak, aby odůvodnění bylo následně přezkoumatelné soudem. Soud podotýká, že ani jedno rozhodnutí správních orgánů se odůvodněním výše sankce dostatečně nezabývalo. Správní orgán I. stupně při stanovení výše pokuty pouze obecně odkázal na ustanovení § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., podle kterého se pro určení výše pokuty použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. Dále již pouze odkázal na ustanovení § 125c odst. 4 téhož zákona, aniž by blíže specifikoval podle kterého písmene a tedy kterého konkrétního přestupku pokutu ukládá. Tuto úvahu nedoplnil ani žalovaný. Z uvedeného je patrné, že se správní orgány vůbec nezabývaly okolnostmi daného případu a vůbec neodůvodnily, ke kterému zákonnému hledisku přihlédly a jaký mělo toto hledisko vliv na výši ukládané sankce. Výše uložené sankce ale musí být zdůvodněna správním orgánem způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě stanovená výše odpovídá okolnostem daného případu. To se v projednávané věci nestalo, a proto soud i tuto námitku shledal důvodnou.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, odst. 4 s.ř.s.). Na žalovaném bude, aby dostatečně konkrétně vymezil místo spáchání správního deliktu a dále aby dostatečně odůvodnil uloženou sankci.

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch, a proto mu náleží náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za tři úkony právní služby po 3 100,- Kč (příprava a převzetí věci, žaloba, účast u jednání u soudu) a tři režijní paušály po 300,- Kč. K tomu je nutné připočítat daň z přidané hodnoty ve výši 21% z této částky, neboť zástupce žalobce osvědčil před soudem, že je plátcem této daně, která v dané věci činí 2 142,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Soud tedy přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 15 342,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. ledna 2018

JUDr. Hana V e b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu